

VAIZDELIS

Poledinės žūklės mėgėjus visada domina, kaip žuvys reaguoja į avižėlę. Internete yra nemažai filmukų, susuktų Rusijos žvejų, kur labai gerai matoma, kaip žuvys žiūri į avižėlę, kaip ją ima, kaip ją spjauna, net kaip „pučia" į avižėlę. Bet, nepaisant to, dažnam žvejui kyla noras ir pačiam pamatyti, kas vyksta po ledu. Todėl mes ir žiūrime pasilenkę j eketes, tarsi norėtume galvą j vandenį įkišti. Ne taip retai galima pamatyti tokį vaizdelį: nors ešeriai ir nekimba, jie yra susirinkę prie eketės, stebi avižėlę. Keičiame avižėlę, imame kitą spalvą, kitos formos avižėlę, bet niekas nesikeičia. Tada imame mažesnę avižėlę, bet vis tiek niekas nesikeičia, nepaisant to, kad siūlome ir kelis atspalvius, ir įvairias formas. Tada renkamės dar mažesnę avižėlę, beveik mikroskopinį masalą, ir ešerys, anksčiau tik žiūrėjęs į tą pusę, kur avižėlė žaidė, staiga agresyviai čiumpa mūsų masalą. Svarbiausia, kad mažytę avižėlę pačiupo ne koks delninis ešeriukas, o neblogas ešerys.

PRIEŠTARAVIMAS TEORIJAI

Lietuvoje yra daug vandens telkinių, kur aukščiau aprašyta situacija esti klasikinė. Literatūroje dažnai rašoma, kad labai mažos avižėlės gelbsti situaciją viduržiemį, tačiau kai kuriuose mūsų vandens telkiniuose - nereikia net viduržiemio - įprastomis sąlygomis žvejojant ešerius laimi tie žvejai, kurie naudoja mažas avižėlės. Taip yra toli gražu ne visuose vandens telkiniuose, bet jei tokia tendencija jau pastebima, paprastai ji galioja be išimčių. Šie pastebėjimai prieštarauja populiariai energetinei teorijai, teigiančiai, kad žuviai geriau praryti didesnį masalą ir gauti daugiau energijos, nei eikvoti energiją čiumpant mažiuką masalą. Tačiau ko verta teorija, žinant elementarius faktus, su kuriais susiduriame žvejodami nuo ledo.

Čia turbūt teisingesnis tvirtinimas, kad neaktyvios žuvys mieliau maitinasi mažesniais kąsneliais, t. y. neaktyvus ešerys greičiau čiups kokią šoniplauką, lervutę, t. y. mažą masalą,

kurį lengva pagriebti, nei vaikysis mailių, kurį dar nežinia ar pagaus. Ir taip mąstant jokių prieštaravimų populiariai energetinei teorijai jau nebelieka.

SKIRTINGA SAMPRATA

Avižėlės dydis yra labai svarbu, tą žino visi žvejai, tačiau ne visi žvejai terminą „maža avižėlė" supranta vienodai. Kai ant ledo sutinki žvejų, matai, kaip jie gaudo. Kartais jie užduoda klausimų, kartais tu paklausi ir sužinai, kad tokias avižėles, kurias tu laikai vidutinio dydžio, kiti vadina labai mažomis. Patys, kaip jie sako, naudoja nedideles avižėles, nors, mano supratimu, jos yra labai didelės. Kai nekimba aš visada imu mažesnę avižėlę. Jei pradeda kibti, žvejai klausinėja, bet ne visada tiki, kad tai dėl avižėlės viskas pasikeitė. Kiti įtaria, kad naudoju ne uodo trūklio lervas, o kokį nors kitą masalą, pvz., šoniplaukas, ir todėl man kimba geriau, o jiems prastai. Bet tokie žvejai paprasčiausiai neįvertina, kiek daug gali lemti avižėlės dydis.

MATMENYS IR SĄVOKOS

Kokia avižėlė yra maža? Mikroavižėlės yra tos, kurių skersmuo esti iki 1,5 mm. Mažomis yra vadinamos tos, kurių skersmuo 1,5- 2 mm. Vidutinių avižėlių skersmuo 2-2,5 mm. Stambios avižėlės - didesnės nei 2,5 mm. Bet tai - sportinis požiūris į avižėles, nes sutiksite daug žvejų, kuriems 2 mm avižėlė yra maža, o ne vidutinio dydžio. Ne taip svarbu, kaip pavadinsi, svarbiau - rezultatai.

Pačios mažiausios avižėlės gaminamos iš sunkių metalų, tarp kurių populiariausias yra volframo lydinys. Jos gaminamos įvairių atspalvių, bet jei žvejojate tokiomis avižėlėmis, tikriausiai pastebėjote, kad svarbiausia yra ne atspalvis, o dydis.

Didelės formų įvairovės taip pat nereikia, o dažniausiai jos ir nebūna: lašiukas ir rutuliukas - tai populiariausios formos, ir ei kalbame apie mažiausias avižėles, to užtenka, nes pagrindinį vaidmenį vaidina avižėlės dydis.

Straipnsis pagal zvejokime.blogspot.com